

Giới thiệu Hoàng Tước

Thể loại: Cổ đại, HE

Bìa: Jas

Biên tập: Nguyệt Vi Yên

Chỉnh sửa: Vũ Linh

Sở Hi không bao giờ ngờ rằng mới ngày hôm qua thôi Thẩm Thanh vẫn còn ở bên cạnh mình, thế mà hôm nay đã ra đi không một lời từ biệt, thậm chí còn chẳng có lấy một bức thư.

Hắn tùy tiện xuất hiện trong sinh mệnh của nàng rồi lại tùy tiện rời đi, giống như mọi chuyện trong quá khứ giữa hắn và nàng cũng chỉ là kính hoa thủy nguyệt (*) mà thôi.

(*) Kính hoa thủy nguyệt: hoa trong gương, trăng trong nước. Đây là mượn cảnh để diễn tả tâm sự, diễn tả một điều gì đó rất hư ảo, mộng lung. Tưởng chừng là thật nhưng khi chạm vào lại dễ dàng tan biến như một giấc mơ. Từ này xuất xứ từ nhà thơ Bùi Hư đời Đường "Tranh vanh đồng lương, nhất đán nhi tởi, thủy nguyệt kính tượng, vô tâm khứ lai".

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Tiết tử

Biên tập: Nguyệt Vi Yên | Chỉnh sửa: Vũ Linh

Sở Hi không bao giờ ngờ rằng mới ngày hôm qua thôi Thẩm Thanh vẫn còn ở bên cạnh mình, thế mà hôm nay đã ra đi không một lời từ biệt, thậm chí còn chẳng có lấy một bức thư.

Hắn tùy tiện xuất hiện trong sinh mệnh của nàng rồi lại tùy tiện rời đi, giống như mọi chuyện trong quá khứ giữa hắn và nàng cũng chỉ là kính hoa thủy nguyệt (*) mà thôi.

(*) Kính hoa thủy nguyệt: hoa trong gương, trăng trong nước. Đây là mượn cảnh để diễn tả tâm sự, diễn tả một điều gì đó rất hư ảo, mộng lung. Tưởng chừng là thật nhưng khi chạm vào lại dễ dàng tan biến như một giấc mơ. Từ này xuất xứ từ nhà thơ Bùi Hư đời Đường "Tranh vanh đồng lương, nhất đán nhi tởi, thủy nguyệt kính tượng, vô tâm khứ lai".

#1

Thẩm Thanh biến mất đã hai tháng.

Sở Hi dốc hết toàn lực phái người đi tìm kiếm, gần như đã sắp lật tung hết cả Vụ Thủy quốc khổng lồ này lên rồi mà vẫn không có tin tức của Thẩm Thanh.

Sở Hi than nhẹ một tiếng.

“Sư muội vẫn còn vì chuyện của Thẩm Thanh mà phiền não sao?”

Bỗng nhiên, một người mặc bộ đồ màu xanh thẫm nhảy từ cửa sổ vào, Uyên Nguyệt xuất hiện ngay trước mặt Sở Hi. Uyên Nguyệt là sư huynh của Sở Hi, hai người có thể coi là thanh mai trúc mã.

Cung nhân xung quanh đã sớm quen với vị sư huynh không thích đi cửa chính này của công chúa nên cũng không cảm thấy kì lạ gì cả, rất ăn ý mà cùng nhau lui ra khỏi phòng.

Sở Hi liếc nhìn Uyên Nguyệt, sau đó ánh mắt lại dừng lại ở bức họa trên mặt bàn.

Bức họa này là nàng vừa mới vẽ xong.

Trên bức họa là một nam tử mặc cẩm bào, khí vũ hiên ngang, đây chính là người đã biến mất đã lâu – Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh là thế ngoại chi nhân (*), sống trong núi sâu. Trong một lần xuống núi, Sở Hi tình cờ quen biết được với Thẩm Thanh.

(*) *Thế ngoại chi nhân: Người sống tách biệt với trần thế.*

Sở Hi chưa bao giờ gặp một nam tử hoàn mĩ đến vậy. Trên thông thiên văn, dưới tường địa lí, giống như lên trời xuống đất, không có việc gì mà hắn lại không làm được cả. Còn Sở Hi lại là Trưởng công chúa Vụ Thủy quốc, nàg đẹp độc nhất vô nhị, khí chất ăn nói đều rất tốt. Hai người gặp gỡ chưa được bao lâu, rất nhanh đã cảm mến nhau.

Trầm Thanh không thích phô trương, cho nên Sở Hi cũng chưa từng nói với bất kì ai về sự tồn tại của Thẩm Thanh. Mỗi lần gặp Thẩm Thanh đều là lén lút chuồn ra khỏi cung.

Mãi đến tận khi bị Uyên Nguyệt bắt gặp, Sở Hi đành phải đem mọi chuyện ra kể cho hắn nghe.

Lúc ấy, hai má Sở Hi đỏ hồng, tựa như ánh nắng chiều kiêu diễm lúc hoàng hôn.

Uyen Nguyệt nghe xong trầm mặc hồi lâu.

Về sau, mỗi lần Sở Hi gặp Thẩm Thanh, nàng đều nói hết cho Uyên Nguyệt, còn xin Uyên Nguyệt bày mưu tính kế cho mình. Nàng yêu Thẩm Thanh, nàng muốn Thẩm Thanh trở thành phò mã của mình. Thế nhưng loại chuyện này để một cô nương nói ra thì không thể tránh khỏi có chút ngại ngùng, thế là Sở Hi nhờ Uyên Nguyệt nghĩ kế hộ mình.

Nhưng không lâu sau, Thẩm Thanh lại mất tích.

Sở Hi hoàn hồn, nói với Uyên Nguyệt: “Sur huynh, ta không tin! Ta không tin chàng sẽ đối xử với ta như vậy! Rõ ràng chúng ta đã thề non hẹn biển rằng ‘phi khanh bất thú, phi quân bất giá’ (*) rồi mà. Chàng không thể nào tùy tiện biến mất khỏi thế gian này như thế được. Nhất định là do chàng có nỗi khổ tâm riêng.”

(*) *Phi khanh bất thú, phi quân bất giá. “Khanh” ám chỉ người con gái, “Quân” ám chỉ người con trai. Ý nói “không phải nàng thì sẽ không lấy, không phải chàng thì sẽ không gả”.*

Uyen Nguyệt nói: “Sur muội, muội chớ nên u mê không tỉnh ngộ. Một người nam nhân nếu đã thật lòng yêu muội thì sao có thể rời đi mà không nói một lời từ biệt như thế chứ? Mà cho dù có yêu thật lòng đi chăng nữa, nhưng cũng đã qua mấy tháng rồi, chẳng lẽ hắn không thể viết nổi một bức thư về cho muội được hay sao? Thế mà cả những chuyện như thế này, Thẩm Thanh đều không làm được.”

Ánh mắt của Uyên Nguyệt trở nên sâu xa, nói: “Sur muội, khắp chân trời này, nơi nào mà chả có hoa thơm cỏ ngọt. Hơn nữa muội còn là trưởng công chúa Vụ Thủy quốc, lo gì không tìm được nam nhân?”

Nàng nói khẽ: “Nhưng sur huynh ơi, không người nào có thể yêu ta được như Thẩm Thanh.”

“Ta...” Uyên Nguyệt dường như muốn nói gì đó, khóe miệng giật giật, cuối cùng lại chỉ nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Sở Hi giương mắt, nàng yên lặng nhìn Uyên Nguyệt, hỏi: “Sur huynh muốn nói gì?”

Ánh mắt Sở Hi lộ rõ ý chờ mong, cuối cùng Uyên Nguyệt đành lên tiếng: “Sur muội, ta biết Thẩm Thanh đang ở đâu.”

#2

Bạch Cầm là sư phụ của Sở Hi và Uyên Nguyệt, người đã dạy bọn họ kỹ thuật vẽ tranh.

Sở Hi rời khỏi hoàng cung, đi cùng Uyên Nguyệt tới cáo biệt Bạch Cầm.

Bạch Cầm nhìn hai đồ nhi trước mắt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Sở Hi, ông nói: “Hi Nhi, tuy con nhập môn muộn hơn A Nguyệt ba năm, nhưng con trời sinh đã thông minh, tính khí trong cách vẽ khiến người ta phải sùng sốt, là một hạt giống tốt. A Nguyệt, nếu con không cố gắng, chỉ sợ sớm muộn rồi cũng sẽ bị Hi Nhi vượt qua mà thôi. Vì sư nói vậy chỉ muốn vậy thôi, huynh muội các con tự thu xếp cho ổn thỏa đi.”

Uyen Nguyệt nói với Sở Hi, Thẩm Thanh đang ở biên giới phía Nam.

Biên giới phía Nam của Vụ Thủy quốc là một nơi vô cùng hoang vu. Đường xá từ kinh thành đến biên giới phía Nam rất xa, ít nhất cũng phải mất tới ba tháng. Vì muốn sớm đến được biên giới, Sở Hi bỏ xe ngựa, cùng Uyên Nguyệt tự thúc ngựa đi tới đó.

Tối đến, hai người đốt lửa, ngủ trong rừng cây.

Vào buổi đêm.

Sở Hi dựa vào một gốc cây tùng, mượn ánh lửa, nàng hết sức chăm chú nhìn bức họa trong tay, không hề chớp mắt. Uyên Nguyệt dùng tay quơ quơ trước mặt nàng, Sở Hi cũng không có một chút phản ứng nào.

Uyen Nguyệt hít sâu một hơi.

Hắn biết rõ sư muội đang làm gì.

Sư phụ của bọn họ có một dị năng. Ngoài việc vẽ tranh, nếu như kết hợp được với cả tinh thần của mình thì còn có thể xâm nhập được cả vào bên trong bức tranh nữa. Những năm gần đây sư phụ đang tìm kiếm người có thể kế thừa năng lực này. Tìm kiếm nhiều năm, người có tính khí trong cách vẽ tranh cũng chỉ có hai người là hần và sư muội.

Hôm nay nhìn bộ dạng của sư muội, không cần suy nghĩ nhiều hần cũng biết là sư muội đang tiến vào trong thế giới bên trong tranh.

Uyên Nguyệt cầm chặt tay trái của Sở Hi, dùng sức nắm lấy, đồng thời hai mắt hần cũng nhắm lại. Đợi đến lúc hần mở mắt ra, xung quanh đã không còn là đêm đen như mực, cũng chẳng còn tiếng ve kêu, mà lại là ban ngày sáng tỏ.

Hần đứng trong một rừng hoa đào, gió thổi, hoa đào bay trong không trung. Cách đó không xa có hai người đang đứng dưới một cây đào.

Hai người thật giống kim đồng ngọc nữ. Không biết Thẩm Thanh nói gì bên tai Sở Hi mà nàng cười đến sáng cả mắt lên. Đột nhiên Uyên Nguyệt nắm chặt tay thành quả đấm, vẻ mặt tức giận lộ rõ trên đuôi lông mày đang nhướng lên. Hần bước thật nhanh, gần như muốn ngay lập tức tách hai người đang dính vào nhau ra.

Hần tròn mắt nhìn Sở Hi.

“Sư muội, muội tỉnh táo lại đi! Thẩm Thanh đã không cần muội rồi! Muội còn thương nhớ hần làm gì!”

Sở Hi sững sờ, một lúc sau mới hoàn hồn.

Nàng nói: “A Thanh sẽ không bao giờ không quan tâm đến ta! Chàng nhất định là có nỗi khổ tâm riêng!”

Bỗng nhiên Uyên Nguyệt nói: “Hần đã sớm có niềm vui mới rồi. Đây cũng là lí do tại sao ta lần nữa mãi mà không nói cho muội nguyên nhân.”

Thẩm Thanh nói: “Hi Nhi, ta không hề có người khác.”

Sở Hi dịu dàng chân thành nói với Thẩm Thanh: “Ừm, ta tin chàng.”

Về mặt của nàng khiến tim Uyên Nguyệt đau nhói, trong lòng giống như có một đồng thuốc pháo đang nổ tung. Uyên Nguyệt đẩy Thẩm Thanh ra, bắt lấy tay Sở Hi, hần lẩm nhẩm nói một câu: “Ra.”

Chỉ trong khoảnh khắc, hoa đào bay trong gió biến mất, xung quanh hai người lại là bóng tối đen kịt.

Bức họa trong tay Sở Hi tan thành mây khói.

Nàng vung tay Uyên Nguyệt ra, hất mặt đi chỗ khác, quay lưng lại với hần. Nàng lạnh lùng nói: “Sư huynh, từ giờ trở đi ta không muốn nói chuyện với huynh nữa.”

“Sư... Sư muội...” Uyên Nguyệt không biết phải làm sao.

Sở Hi không để ý đến hần, tiếp tục im lặng.

Một lát sau, Uyên Nguyệt vòng đến trước mặt Sở Hi, hần ngồi xổm xuống, nhìn vào hai mắt nàng, nghiêm túc nói: “Sư muội, vừa rồi là sư huynh không tốt, muội đừng giận nữa được không?”

Càng nói, giọng Uyên Nguyệt càng mang theo ý cầu xin. Từ nhỏ đến giờ hần chỉ sợ làm sư muội tức giận, nàng mà nghiêm mặt thì hần sẽ không biết phải làm thế nào.

Sở Hi rủ mắt, không nói lời nào.

Uyên Nguyệt nhìn bộ dạng quật cường của nàng, hỏi: “Rốt cuộc hần có gì tốt cơ chứ? Chẳng qua mới chỉ có mấy tháng ngắn ngủi mà đã khiến muội phải như thế này vì hần rồi à?”

Sở Hi giương mắt lên, nói: “Lúc ta đau lòng chàng sẽ dỗ dành ta, lúc ta đói chàng sẽ làm canh thang cho ta, chàng còn có thể vẽ lông mày cho ta, lúc ở bên chàng ta cảm thấy rất vui vẻ. Hơn nữa ở trong mắt chàng, ta cũng không phải là Trưởng công chúa mà chỉ là một cô nương bình thường mà thôi.”

“Những chuyện này ta đều có thể làm được.”

Sở Hi ngẩn ra.

Uyên Nguyệt nói: “Lúc muội đau lòng ta có thể dỗ muội, lúc muội đói ta cũng sẽ sẵn lòng nấu canh thang cho muội, ta cũng có thể vẽ lông mày cho muội nữa, những việc đó ta đều có thể làm được. Cho nên, sư muội, muội quên Thẩm Thanh đi được không? Hần ta không đáng để muội phải như vậy đâu!”

Sở Hi yên lặng nhìn hần, nàng nói: “Thế nhưng A Thanh yêu ta, sư huynh, huynh yêu ta à?”

Uyên Nguyệt mím môi.

Sở Hi rú mắt, khẽ nói: “Đêm khuya rồi huynh nghỉ ngơi đi, sáng mai chúng ta còn phải lên đường nữa.”

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Ta lại viết đoạn đây ~ Ta là tiểu ong mật chăm chỉ ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Biên tập: Nguyệt Vi Yên | Chính sửa: Vũ Linh

#3:

Sở Hi với Uyên Nguyệt chiến tranh lạnh với nhau. Đã mấy ngày trôi qua mà Sở Hi vẫn chưa chịu nói với Uyên Nguyệt một câu nào.

Còn Uyên Nguyệt cũng chỉ đi theo sau Sở Hi, giữ yên lặng không nói gì. Nhiều lần hần định nói chuyện cùng sư huynh nhưng vừa thấy vẻ mặt lạnh lùng của nàng, rồi lại nhớ tới cảnh tượng mà mình đã nhìn thấy trong bức họa, hần lại ngậm miệng lại.

Sở Hi không tin Thẩm Thanh sẽ có niềm vui mới.

Y đối xử với nàng tốt như vậy, còn từng cùng nàng thề non hẹn biển. Nhất định y sẽ không có niềm vui mới đâu. Sư huynh không nên nói như vậy! Chỉ là, khi nhìn vào đôi mắt tha thiết mong chờ mà sư huynh dùng để nhìn mình, Sở Hi lại có vài phần mềm lòng.

Nhưng cứ mỗi lần nàng định lên tiếng thì cổ họng lại như bị nghẹn lại.

Sư huynh Uyên Nguyệt luôn như vậy, từ lúc biết nàng quen với Thẩm Thanh, sư huynh luôn luôn tỏ ra kỳ quái. Rõ ràng Thẩm Thanh là một người hoàn mỹ như vậy, thế mà sư huynh vẫn có thể bắt bẻ một hai ba bốn năm điều.

Nàng đã từng hỏi qua có phải sư huynh không thích Thẩm Thanh hay không, nhưng sư huynh lại nói là không phải.

Nàng hỏi: “Vậy tại sao sư huynh lại luôn bắt bẻ A Thanh?”

Khi đó, nàng dùng ánh mắt sáng quắc nhìn sư huynh, chỉ sợ sẽ bỏ qua bất kì cảm xúc nào trên mặt hần. Sư huynh trầm mặc hồi lâu, sau đó nói ra ba chữ: “Ta không có như vậy.”

Sau khi nghe xong, nàng tức giận đến mức giậm chân rồi đi.

Rõ ràng là sư huynh bắt mẫn với A Thanh! Sư huynh luôn như vậy, tâm-khẩu bất nhất, chẳng bao giờ chịu nói ra suy nghĩ thật trong lòng mình! Thật đáng ghét!

Sở Hi lén lút liếc nhìn Uyên Nguyệt một cái, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của hần.

Uyên Nguyệt không nói gì.

Sở Hi lại quay đầu đi, gương mặt đã tức đến mức gần như trắng bệch cả ra. Lúc này chỉ cần sư huynh nói ra một câu, cho nàng một bậc thang, nàng lập tức sẽ giẫm lên, cũng không so đo với sư huynh nữa.

Nhưng hần ngay cả một câu cũng không nói, thật sự làm nàng tức chết.

Không ai biết rằng, trước khi trường công chúa Sở Hi của Vụ Thủy quốc gặp được Thẩm Thanh cũng đã từng có người trong lòng, đó chính là sư huynh Uyên Nguyệt của nàng.

Sở Hi được hưởng ngàn vạn sủng ái với thân phận trường công chúa điện hạ. Tất cả mọi người đều phải cung kính khi gặp nàng. Nhưng cũng chính vì đứng ở địa vị cao như vậy cho nên Sở Hi mới không có bạn chơi thật lòng với mình.

Mãi cho đến khi Sở Hi gặp được Bạch Cầm.

Bạch Cầm ngay từ ánh mắt đầu tiên đã có thể nhìn ra được Sở Hi có tính khí trong cách vẽ, có tính khí mới có thể nắm giữ được thuật nhập tranh. Vì muốn thu nhận Sở Hi làm đồ đệ, Bạch Cầm đã mang theo Uyên Nguyệt lớn hơn Sở Hi ba tuổi vào cung, trở thành họa sĩ của Vụ Thủy quốc.

Bắt đầu từ đó, Sở Hi mới thật sự có bạn chơi cùng.

Uyên Nguyệt đối xử với nàng không hề giống như những người khác ở trong cung. Nàng làm sai Uyên Nguyệt sẽ chỉ cho nàng chỗ sai ở đâu. Tính tình kiêu ngạo ngang ngược của nàng đã dần thay đổi dưới sự ảnh hưởng của Uyên Nguyệt. Cho đến khi mới biết yêu, Sở Hi mới ý thức được nàng đã thích sư huynh của mình.

Sau khi dò xét, nàng cảm thấy sư huynh cũng thích mình.

Nhưng nàng đợi hết năm này qua năm khác mà vẫn chưa từng thấy sư huynh thể hiện tâm ý đối với nàng. Nàng thầm ý thức được rằng, có lẽ tất cả đều chỉ là do một mình nàng tự nguyện mà thôi.

Sau này khi gặp được Thẩm Thanh, nàng cũng dần dần buông xuôi tình cảm với sư huynh.

Nhớ lại mọi việc trước kia, Sở Hi lại mềm lòng.

Kì thật sư huynh đối xử với nàng thật sự rất rất tốt, ngoại trừ Thẩm Thanh ra thì trên khắp thế gian này cũng không thể tìm được người đàn ông nào khác đối xử với nàng tốt như vậy. Cẩn thận nghĩ lại, sư huynh cũng là vì muốn tốt cho nàng, dù sao thì A Thanh đúng thật là đã rời đi mà không một lời từ biệt.

Sở Hi lấy lại tinh thần, quyết định chủ động hạ một bậc thang.

“Sư...”

“Sư...”

Không hẹn mà gặp, hai người Sở Hi và Uyên Nguyệt đều cùng lúc mở miệng lên tiếng. Sở Hi cười ra tiếng, một chút bức bối lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Nàng duỗi đầu ngón tay, như khi còn bé, nghiêng đầu, nháy mắt, sau đó ngoắc ngoắc tay với Uyên Nguyệt.

Uyên Nguyệt ngoắc ngón tay lại với nàng.

Hai người nhẹ nhàng nắm chặt tay.

Ý cười dần hiện lên trên gương mặt của cả hai.

“Không chiến tranh lạnh nữa.” Sở Hi nói.

Uyên Nguyệt nói ra: “Được.”

#4

Hai tháng sau, Sở Hi cùng Uyên Nguyệt đến biên giới phía Nam.

Thấy chuồn chuồn bay thấp, xem ra sắp có một trận mưa rồi đây. Lúc xuống ngựa, trong lòng Sở Hi có vài phần thấp thỏm không yên. Uyên Nguyệt giữ chặt tay Sở Hi, hỏi: “Sư muội, muội thật sự muốn đến đây?”

Sở Hi kiên định nói: “Ngày đó sư huynh cũng ở trong tranh của ta, cũng đã nghe lời ta nói rồi mà. Mặc kệ là thật hay giả, ta đều phải đi. Nếu là thật, vậy thì ta muốn hỏi cho ra lẽ vì sao chàng lại đối xử với ta như vậy? Ta chỉ muốn chàng giải thích cho ta biết lý do chàng ra đi mà không một lời từ giả.”

Uyên Nguyệt lại hỏi: “Nếu là thật thì muội định làm gì?”

Sở Hi nhướn mày cười, nói: “Ta muốn đánh chàng một trận, sau đó sẽ không còn liên quan gì đến nhau nữa. Kẻ bạc tình không xứng với tấm chân tình của bổn công chúa đây!”

Uyên Nguyệt nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ đi cùng muội. Theo ta được biết, trong núi có một gian nhà trúc, đó chính là chỗ ở của Thẩm Thanh.”

Sở Hi cùng Uyên Nguyệt lên núi. Quả nhiên trong núi thật sự có một gian nhà làm bằng trúc. Sở Hi có chút khần trương, nàng đến bên cửa, gõ gõ. Qua một lúc mà vẫn chưa có người nào ra mở cửa cả.

Uyên Nguyệt nói: “Vào trong xem thử.”

“Cũng được.” Sở Hi đẩy cửa ra. Trong nhà có một cái bàn, một ghế dựa, một chiếc giường, tất cả đều cực kỳ đơn sơ. Đây chính xác là kiểu bài trí mà Thẩm Thanh yêu thích.

Chỉ có điều trong nhà lại không có người.

Sở Hi đợi đến lúc sắc trời đen kịt cũng không thấy bóng dáng của Thẩm Thanh đâu.

Uyên Nguyệt lại nói: “Có lẽ hấn ra ngoài rồi, chúng ta ở đây chờ mấy ngày cũng được. Đêm đã khuya rồi, muội ngủ đi.”

Sở Hi gật đầu, nói: “Được.”

Sáng hôm sau, Sở Hi tỉnh lại vừa đúng lúc vài tia nắng trong núi lọt chiếu qua cửa sổ. Giọng nói của Uyên Nguyệt vang lên: “Sur muội đã tỉnh?”

Sở Hi “Ừm” một tiếng, nằng nheo mắt, nói: “Hôm qua chuồn chuồn bay thấp, ta cứ tưởng là trời sẽ mưa chứ. Không ngờ hôm nay thời tiết lại đẹp như vậy.”

Uyên Nguyệt cười cười, cũng không nói gì thêm.

Đúng lúc này lại có hai tiếng bước chân truyền đến.

Trong lòng Sở Hi căng thẳng, nằng liếc mắt nhìn Uyên Nguyệt một cái. Tiếng bước chân dừng lại trước cửa, Sở Hi nín thở. Lúc này, bên ngoài nhà lại vang lên một giọng nói kiều mỵ như chim hoàng anh.

“A Thanh A Thanh, chúng ta mau vào nhà đi.”

Sau đó là giọng nói mà Sở Hi cực kì quen thuộc.

“Được, chúng ta vào nhà.”

Mắt Sở Hi nhất thời tròn thật to, nằng khiếp sợ nhìn về phía Uyên Nguyệt, khẽ nhếch môi: “Sur... Sur huynh...”

Uyên Nguyệt vỗ tay nằng, nói: “Bây giờ thì sur muội đã tin ta rồi chứ?”

Sở Hi cắn răng: “Phải thấy được tận mắt thì mới tin được.”

Cửa trúc chậm rãi mở ra.

Thắm Thanh xuất hiện trước mắt Sở Hi, người đang khoác tay y là một cô nương vô cùng xinh đẹp, hai người thân mật giống hệt như Sở Hi với Thắm Thanh của lúc trước.

Sở Hi kinh ngạc nhìn Thắm Thanh.

Thắm Thanh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Hi... Hi nhi...”

Sở Hi bước từng bước tiến tới trước mặt Thắm Thanh. Nằng nhìn y, thốt ra từng câu từng chữ: “Vì sao lại âm thầm ra đi? Vì sao lại tìm niềm vui mới?”

Thắm Thanh nói: “Hi Nhi, là ta có lỗi với nằng. Xin hãy tha thứ cho ta vì đã ra đi không lời từ biệt. Ta với nằng ấy... đã sớm có hôn ước. Ta không thể để nằng phải chịu uất ức làm thiếp, cũng không có dũng khí nói với nằng sự thật, cho nên chỉ có thể rời đi trong lặng lẽ.”

“Bốp” một tiếng.

Sở Hi nặng nề tát Thắm Thanh một cái.

Nằng nói: “Là trước đây mắt ta bị mù!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Biên tập: Nguyệt Vi Yên | Chính sửa: Vũ Linh

#5:

Uyên Nguyệt tìm thấy Sở Hi trong góc một quán rượu.

Sở Hi mắt say lơ đãng, mơ mơ màng màng nhìn hấn, nói: “Sur huynh, huynh đến rồi.” Nằng nắc một tiếng, cười hì hì: “Sur huynh, uống rượu cùng với ta đi.”

Sở Hi vỗ bàn: “Tiểu nhị, cho một vò...”

Uyên Nguyệt giữ chặt tay Sở Hi, ánh mắt tràn đầy phức tạp, bất đắc dĩ nói: “Sur muội, muội say rồi.”

“Không có... Không có! Ta không say, huynh mới say ấy. Huynh mà không uống rượu cùng ta thì đừng có gọi ta là sur muội nữa!”

“Hi Nhi.”

Sở Hi khẽ giạt mình, lập tức cười khanh khách nói: “Sur huynh thật xảo quyết, sur huynh không muốn cùng Hi Nhi uống rượu sao? Sur huynh không phải đã nói rằng sẽ luôn ở bên Hi Nhi đây sao? Hiện tại lại muốn đổi ý rồi à?”

Nhìn Sở Hi như vậy, Uyên Nguyệt vô cùng đau lòng. Hắn thở dài một tiếng, nhìn xung quanh mình, giọng nói bỗng nhiên dịu xuống: “Được, ta cùng muội uống, chúng ta tìm chỗ khác uống được không?”

Sở Hi ôm lấy vò rượu, thất tha thất thểu đứng lên.

Uyên Nguyệt sợ nàng sẽ ngã sấp xuống, vội vàng đỡ nàng. Một lúc sau, hai người bước vào nhả gian của một quán rượu. Uyên Nguyệt lại gọi tiểu nhị mang ra hai-ba vò rượu ngon.

Sở Hi thấy thế liền nói: “Sur huynh, huynh thật tốt. Sau này huynh có giống như Thẩm Thanh không?”

“Không đâu.” Uyên Nguyệt trả lời rất nhanh.

Hắn trịnh trọng nói: “Hi Nhi, ta là Uyên Nguyệt, không phải Thẩm Thanh.”

Sở Hi ôm vò rượu uống một hớp lớn, nàng nằm bò lên bàn, nấc một cái: “Cái gì mà không muốn ủy khuất ta làm thiếp chứ, đều là mấy lời vớ vẩn. Căn bản là hấn không thích ta mà thôi. Nếu thật sự yêu ta thì hấn đã không để ý hôn ước chó má gì đó rồi. Sur huynh, huynh nói xem ta có điểm nào không bằng nàng ta?”

Uyên Nguyệt nói: “Muội rất tốt, là cô nương tốt nhất thế gian.”

Nàng cười thê lương: “Thế nhưng hấn lại chẳng muốn ta.” Tựa như nghĩ đến cái gì, đôi mắt Sở Hi sáng ngời, nàng dùng sức mở mắt thật to, bảo: “Sur huynh! Huynh nói xem, nếu ta nguyện ý làm thiếp, hấn thật sự sẽ ở bên ta sao?”

“Không được!” Uyên Nguyệt bỗng cao giọng, trên mặt hiện lên con thịnh nộ: “Muội là trưởng công chúa dưới một người trên vạn người của Vụ Thủy quốc. Vì một nam nhân không biết xuất hiện từ đâu mà tìm chết tìm sống, muội không thấy có lỗi với bệ hạ sao? Muội không thấy có lỗi đối với những người đã cung chiêu yêu thương muội sao? Muội không được phép nghĩ như vậy!”

Sở Hi ngẩng đầu, bỗng nhiên nàng tiến đến trước mặt Uyên Nguyệt.

Khoảng cách giữa hai người chỉ vền vẹn bằng một ngón tay, thậm chí Uyên Nguyệt còn ngửi được cả hơi thở của nàng.

Hắn nín thở.

Sở Hi nói: “Sur huynh không cho phép ta nghĩ như vậy, vậy Hi Nhi phải làm gì đây? Hiện giờ toàn bộ Vụ Thủy quốc đều đã biết chuyện trưởng công chúa ta đi tìm Thẩm Thanh, về sau ta còn có thể gả cho ai đây? Ai sẽ thật lòng muốn lấy ta chứ?”

“Ta.” Khuôn mặt hấn bỗng trở nên đỏ rực.

Giống như sợ nàng không nghe thấy, hấn lặp lại lời nói: “Hi Nhi, ta lấy muội.”

Sở Hi ngơ ngẩn hỏi: “Nhưng... Nhưng huynh có thích ta không? Không phải tình cảm của sur huynh với sur muội mà là của nam nhân đối với nữ nhân sao?”

Uyên Nguyệt không trả lời, hấn nghiêng người cắn lên cánh môi nàng.

Sở Hi cả kinh, tùy ý triều miên theo đầu lưỡi của Uyên Nguyệt trong miệng nàng. Uyên Nguyệt cuốn lấy lưỡi nàng, nhẹ nhàng nói: “Ừ, ta thích Hi Nhi, không phải là quan hệ giữa sur huynh-sur muội mà là tình yêu nam nữ.”

#6:

Ngày hôm sau tỉnh lại, Sở Hi chỉ cảm thấy đầu đau đến nỗi muốn nứt ra.

Bên ngoài trời mưa mật mù, tiếng mưa rơi tí tách tí tách. Sở Hi nhìn quanh bốn phía, không phải nhả gian ở quán rượu hôm qua, cũng không phải là căn nhà trúc của Thẩm Thanh mà là một căn phòng xa lạ.

Nàng xoa xoa huyệt trên trán, đầu đau lâm râm.

Cửa phòng mở ra, Uyên Nguyệt cởi áo tơ với mũ rộng vành ra, bỏ bánh bao nóng hôi hổi xuống, cười nói: “Hi Nhi, muội tỉnh rồi à, có bị đau đầu không? Ta đã đun thuốc giải rượu rồi, uống xong sẽ đỡ hơn đấy. Ta tìm được một nhà nông gia ở dưới chân núi, mua của bọn họ mấy cái bánh bao.”

Uyên Nguyệt ngồi xuống bên giường, kéo tay nàng lại, giúp nàng xoa huyết.

Hắn hỏi: “Còn đau phải không?”

Lúc này Sở Hi mới nhớ tới mọi chuyện xảy ra đêm qua.

Sư huynh... bày tỏ tâm ý với mình, sau đó bọn họ...

Sở Hi nặng nề nuốt nước bọt.

“Đêm qua...” Nàng cúi đầu nhìn, trên người là xiêm y đã được thay ra. Uyên Nguyệt cười nói: “Đêm qua cả người muội toàn mùi rượu, ta liền thuận tay giúp muội thay xiêm y sạch sẽ. Hi Nhi đã đồng ý chuyện của ta, muội quên rồi sao?”

“Ta... đồng ý chuyện của huynh?” Tại sao một chút ấn tượng nàng cũng không có vậy? Sư huynh hôn nàng, nàng cũng hôn sư huynh, sau đó...sau đó nàng không còn nhớ gì nữa.

Uyên Nguyệt nói: “Sau khi chúng ta trở về sẽ lập tức thành thân, muội quên rồi à?”

Hắn nhú mày lại, nói: “Chẳng lẽ Hi Nhi muốn đổi ý? Nhưng sự trong trắng của ta đã bị muội chiếm mất rồi. Hi Nhi phải chịu trách nhiệm với ta.”

Mất Sở Hi tới lại, cuối cùng nàng ho nhẹ một tiếng, đáp: “... Được.”

Hai người cũng không nhắc đến Thẩm Thanh nữa.

Đợi cho mưa tạnh, hai người mới rời khỏi phòng nhỏ.

Uyên Nguyệt thuê một chiếc xe ngựa, định bụng sẽ dùng tốc độ chậm như rùa để trở về kinh thành, chứ không hề gấp rút lên đường nữa. Lúc rời khỏi biên giới phía Nam, Sở Hi có chút không yên lòng. Uyên Nguyệt lập tức nhận ra được, hắn hỏi: “Muội đang suy nghĩ gì vậy?”

Sở Hi miễn cưỡng cười cười: “Không có gì.”

Uyên Nguyệt hỏi: “Muội đang nghĩ tới Thẩm Thanh à?”

“Không phải.” Nàng đang suy nghĩ một chuyện khác.

Uyên Nguyệt nâng mặt Sở Hi, nói: “Hi Nhi, muội đã nhận lời thành thân với ta, về sau trong lòng muội cũng chỉ được có một mình ta, không được nghĩ đến Thẩm Thanh nữa.”

Bỗng nhiên, Sở Hi hô to: “Dừng xe!”

Sở Hi vội vàng xuống xe ngựa. Nước mưa trên mặt đất còn chưa khô, vạt váy của nàng bị ướt một mảng. Nàng nhìn quanh bốn phía, tựa như đang tìm kiếm cái gì đó, lông mày hơi nhíu lại.

Uyên Nguyệt cũng đi qua.

“Hi Nhi, muội đang tìm cái gì vậy?”

Sở Hi không trả lời, bỗng nhiên ánh mắt nàng dừng lại.

Nàng yên lặng nhìn về phía trước.

Uyên Nguyệt dõi theo ánh mắt của Sở Hi, phía trước chỉ là một mảnh đất trống, không có lấy một ngọn cỏ. Sở Hi chỉ vào mảnh đất trống trước mắt, nói: “Uyên Nguyệt, huynh còn định lừa ta tới khi nào?”

Về mặt của Sở Hi trước giờ chưa từng nghiêm túc như lúc này.

Uyên Nguyệt bặm khóe môi.

Ánh mắt Sở Hi sáng quắc: “A Thanh của ngày hôm qua là giả, đúng không? Tất cả mọi thứ của ngày hôm qua đều là họa cảnh của huynh, đúng không?” Hôm qua khi nàng tỉnh lại đã cảm thấy không bình thường. Rõ ràng có mưa dầm liên tục, thế mà sáng hôm qua ánh mắt trời lại sáng lạn đến dị thường. Còn có biên giới phía Nam—nơi cực kì hoang vu, con người thưa thớt, sao có thể có quán rượu được chứ? Mà cho dù có quán rượu thật thì cũng không thể có nhà gian được.

Nàng nói: “Đây chính là quán rượu mà huynh tự biến ra? Uyên Nguyệt sư huynh, huynh vẫn không chịu thừa nhận rằng huynh đang lừa gạt ta ư? Tại sao huynh lại muốn lừa ta hả?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Biên tập: Nguyệt Vi Yên | Chính sửa: Vũ Linh

#7

Uyên Nguyệt trở nên trầm mặc.

Hai mắt Sở Hi đắm lệ trong suốt, nàng hỏi: “Có phải ngay từ ban đầu sư huynh đã gạt ta rồi đúng không? Huynh cũng không hề biết tung tích của A Thanh phải không? “Có niềm vui mới” gì gì đó đều là giả dối? Có phải hay không? Sư huynh, huynh trả lời ta đi.”

Đúng lúc này, một giọng nói mà Sở Hi cực kì quen thuộc vang lên sau lưng nàng.

“Hi... Hi Nhi...”

Sở Hi sững sờ, nàng chậm rãi xoay người, đập vào mắt nàng chính là khuôn mặt của Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh đang có vẻ hết sức kinh ngạc.

Sở Hi nhéo mắt mình.

Nàng thào kêu một tiếng: *Ra*.

Xung quanh không hề có bất kì thay đổi nào, nàng có thể xác nhận hiện tại nàng không phải đang ở trong tranh. Thẩm Thanh trước mặt là thật chứ không phải là huyền ảo. Nàng kinh ngạc vui mừng tiến lên một bước, nhưng rồi Uyên Nguyệt lại giữ tay nàng lại.

Sở Hi cắn răng, vừa định hát tay Uyên Nguyệt ra thì một giọng nói nũng nịu truyền đến.

“Phu quân, chàng đi đâu mà mãi bây giờ mới về vậy? Ta đói bụng rồi.”

Thẩm Thanh biến sắc, bối rối đỡ tay của nữ nhân: “Nương tử, nàng đang có thai sao lại ra đây, nếu động thai khi thì sao đây?”

Sự khẩn trương trên gương mặt của Thẩm Thanh làm nhói tim Sở Hi.

Bụng của nữ nhân đứng bên cạnh y thoát nhìn đã được khoảng bảy tháng rồi, còn thời gian nàng quen biết với Thẩm Thanh cũng chỉ mới được có ba tháng mà thôi. Điều này chứng tỏ cái gì, không cần nói cũng biết.

“Hi Nhi.” Uyên Nguyệt trầm giọng gọi nàng.

Sở Hi rũ mắt, nắm chặt lấy tay Uyên Nguyệt. Nàng hạ giọng bảo: “Sư huynh, chúng ta trở về thôi.”

Trên đường quay về kinh thành, Sở Hi không nói một tiếng nào.

Uyên Nguyệt nghĩ đủ mọi cách để dỗ dành Sở Hi vui vẻ, ba mươi sáu kế đều lôi ra dùng tất, cuối cùng cũng chọc được Sở Hi cười, nhưng ngay sau đó lại là nước mắt tuôn rơi. Sở Hi lau nước mắt, nói: “Sư huynh, trước kia là ta không tốt...”

Uyên Nguyệt ngắt lời của nàng.

“Không đâu, là ta lừa muội trước.”

Sở Hi cong mi mắt, cười bảo: “Ta biết, sư huynh là vì lo ta sẽ bị thương tâm khi thấy được sự thật nên mới làm như vậy. Nếu không nhờ có họa cảnh của sư huynh, để cho ta chuẩn bị tâm lí trước, thì với cái tính tình của ta, ngay khi nhìn thấy Thẩm Thanh cùng vị phu nhân đang mang thai của hắn, chỉ sợ ta sẽ náo loạn đến chết người mất. Cho nên sư huynh mới cố ý làm vậy, đúng không?”

Uyên Nguyệt xoa đầu Sở Hi.

“Ừ, cái gì cũng không gạt được Hi Nhi.”

Sở Hi nói: “Sư huynh, ta nhận lời huynh. Về sau trong lòng sẽ chỉ có mình huynh. Sau khi hồi cung, ta sẽ xin Hoàng đế tứ hôn cho chúng ta. Ta... ta sẽ chịu trách nhiệm với huynh.”

Nói đến câu sau, mặt Sở Hi liền ửng đỏ.

Uyên Nguyệt lại cười nói: “Được.”

Hắn cúi đầu hôn lên mái tóc mai của nàng, ánh mắt tĩnh mịch tựa như một vũng nước sâu không đáy.

#8

Lần đầu tiên Uyên Nguyệt nhìn thấy Sở Hi là lúc hắn mới mười tuổi.

Khi đó tóc Sở Hi buộc làm hai búi, y phục tơ lụa lã lã (*), cổ đeo chuỗi ngọc sáng rực rỡ.

(*) 绫罗绸缎 (Tơ lụa lã lã): Là tơ lụa thuộc hàng tứ phẩm.

Nàng đứng trước mặt hắn, không khiêng nề gì mà đánh giá hắn.

“Áy? Người chính là sư huynh Uyên Nguyệt của ta, đúng không?”

Lúc đó nàng là vị công chúa được sủng ái nhất trong cung, tiền đề vô cùng yêu thương nàng. Lúc nói chuyện, đôi mắt đen láy của nàng trông chẳng khác nào viên bảo thạch màu đen thượng đẳng nhất, rõ ràng là hoang dã như vậy, thế mà khi lọt vào mắt hắn thì lại biến thành đáng yêu.

Hắn biết, thời điểm đó nàng chỉ là một tiểu cô nương bị chiều hư, nhưng lòng dạ nàng thì vẫn lương thiện vô cùng.

Có lần, một con mèo hoang lúi vào cung điện của nàng, không cẩn thận cào xước cánh tay nàng. Nhóm cung nhân sợ đến run người, duy chỉ có nàng không chút để ý mà ôm mèo hoang vào lòng, chốc chốc lại vuốt lông nó, trấn an nó.

Mèo hoang liếm láp mặt nàng, nàng liền cười như hoa.

Chính từ khoảnh khắc đó, Uyên Nguyệt bắt đầu thích Sở Hi. Nhưng Uyên Nguyệt biết rõ Sở Hi là công chúa điện hạ của Vụ Thủy quốc, người có thể xứng với nàng trong thiên hạ này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, càng đừng nói đến hắn – người vốn chỉ là sư huynh trên danh nghĩa của nàng, nhờ có hào quang của nàng mới có thể ở lại trong cung.

Uyên Nguyệt vẫn luôn tự ti trong lòng.

Hắn thích nàng, nhưng lại không dám nói ra.

Hắn sợ sau khi thổ lộ rồi, hắn sẽ nhìn thấy sự trào phúng trong mắt nàng.

Chỉ là cóc ghẻ mà cũng đòi ăn thịt thiên nga (*)?

(*) Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga: Được ví với người không biết lượng sức mình, lòng luôn muốn có được cái mà mình không thể với tới.

Mãi sau này, khi Sở Hi quen biết Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh cũng chỉ là một người bình thường, nhưng nàng lại thích y, yêu đến chết đi sống lại, luôn trong bộ dạng “phi quân bất giá”. Uyên Nguyệt bắt đầu hối hận, vì sao hắn lại không nhanh hơn Thẩm Thanh một bước? Rõ ràng người luôn luôn ở bên nàng là hắn.

Hắn hối hận suốt mấy tháng.

Cho đến một ngày, Sở Hi phấn khởi hỏi hắn: “Sư huynh, ta muốn A Thanh làm phò mã của ta, huynh giúp ta tính kế được không? Làm thế nào để chàng chủ động mở miệng bây giờ?”

Từ lúc đó, Uyên Nguyệt âm thầm quyết định.

Hắn vụng trộm đến chỗ Thẩm Thanh ở, để Thẩm Thanh nhập vào bức họa của mình.

Trong tranh, hắn với Sở Hi là một đôi trời sinh, còn Thẩm Thanh từ đầu đến cuối chỉ là người ngoài cuộc mà thôi.

Thẩm Thanh chịu đủ kích lớn, lập tức rời khỏi kinh thành vào ngay đêm đó.

Dưới sự hỗ trợ âm thầm của Uyên Nguyệt, Sở Hi mặc dù đã dùng hết toàn lực nhưng vẫn không thể nghe ngóng được một chút tin tức nào của Thẩm Thanh. Hắn đã thiết lập một cục diện trong bức tranh, để từ nay về sau Thẩm Thanh sẽ không quay về Vụ Thủy quốc nữa.

Sau đó, vì muốn làm cho Sở Hi mất hết hi vọng, hắn giả vờ giả vịt dẫn Sở Hi tới biên cảnh phía Nam.

Hắn rất hiểu Sở Hi, chỉ cần tự tạo cảnh đẹp trong tranh, lòng nàng vẫn sẽ luôn có Thẩm Thanh. Vì thế hắn lại thiết kế thêm một cục diện nữa. Hắn để người khác dịch dung thành Thẩm Thanh diễn trò trước mặt Sở Hi.

Quả nhiên, sau khi phải chịu đả kích quá lớn, Sở Hi cuối cùng cũng từ bỏ Thẩm Thanh, một lần nữa trở lại trong lòng hấn.

Vì Hi Nhi, hấn không từ bất kỳ thủ đoạn nào, cũng tuyệt đối không hối hận.

Tuy đã từng để vượt mặt nhau một lần, nhưng cũng không có vấn đề gì. Nửa đời sau của Hi Nhi đã là của Uyên Nguyệt hấn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Biên tập: Nguyệt Vi Yên | Chính sửa: Vũ Linh

Ngày đại hôn của Sở Hi và Uyên Nguyệt, Bạch Cẩm cũng tới uống rượu mừng. Ông ý vị thâm trường (*) nói với Uyên Nguyệt: “A Nguyệt, về sau con phải tập luyện về tranh cho thật tốt đấy.”

(*) *Ý vị thâm trường: Ý tứ sâu xa, thú vị.*

Uyên Nguyệt nói: “Đồ nhi biết rõ.”

Bạch Cẩm lại nói với Sở Hi: “Đúng là hậu sinh khả úy (*).”

(*) *Hậu sinh khả úy: Lớp trẻ sinh sau tài giỏi đáng nể hơn thế hệ trước.*

Sở Hi cười nói: “Đa tạ lời khích lệ của sư phụ.”

Ông nhìn hai đồ nhi của mình, không khỏi có chút đau đầu. Cuối cùng không nói gì thêm nữa, chỉ bắt đắc đi lác đầu rồi đi.

Sở Hi biết sư phụ nàng hiểu rõ mọi chuyện, chỉ là người không nói ra mà thôi.

Thật ra nàng đã biết chuyện sư huynh thích mình, chẳng qua trong lòng hấn tự ti, không dám nói cho nàng biết tâm ý của bản thân. Nàng chờ đợi rất lâu, đến khi thấy mình đã bỏ phí mất gần mười năm, cuối cùng nàng cũng không nhịn được nữa.

Ba tháng trước, nàng chuốc say sư huynh, sau đó kéo hấn vào trong tranh.

Trong tranh, nàng quen biết với một người tên là Thẩm Thanh.

Quả nhiên, cứ phải bức bách thì sư huynh mới lộ ra được tính cách thật. Vừa thấy Thẩm Thanh, sắc mặt sư huynh liền thay đổi. Mỗi lần nghe được hấn xoi mói Thẩm Thanh, Sở Hi lại vô cùng vui vẻ.

Sư huynh ăn đám chua với Thẩm Thanh.

Đáng tiếc, sư huynh vẫn không chịu cho nàng thấy tâm ý của mình. Lại rơi vào đường cùng, Sở Hi đành phải xuất ra đại chiêu. Đã ở cùng sư huynh suốt bao nhiêu năm, sao nàng lại có thể không hiểu được tính tình của hấn chứ. Nhìn vào ánh mắt tối đen của sư huynh, nàng liền biết sư huynh bắt đầu muốn hành động rồi.

Nàng âm thầm theo dõi nhiều ngày.

Trước khi Uyên Nguyệt định hành động, nàng đưa hấn nhập vào tranh. Sở Hi trông thấy cảnh Uyên Nguyệt dụ dỗ Thẩm Thanh trong tranh thì suýt cười ra thành tiếng. Sau khi Thẩm Thanh mất tích, Uyên Nguyệt nói cho nàng biết hành tung của Thẩm Thanh, nàng lại lập tức cho người theo dõi nhất cử nhất động của sư huynh.

Lúc nàng biết được chuyện Uyên Nguyệt đi tìm một người trông không khác Thẩm Thanh là mấy, nàng liền biết Uyên Nguyệt đang muốn làm gì.

Nhưng mà cũng chẳng sao.

Dù sao mục đích của nàng cũng đã đạt được rồi, nhiều năm như vậy, cuối cùng nàng cũng chờ được lời thổ lộ của sư huynh.

Đêm động phòng hoa chúc, hai người nâng chén uống rượu hợp cẩn.

Nét mặt Uyên Nguyệt ôn nhu, hấn duỗi ngón út, nói: “Chấp tử chi thủ.” (*)

Thẩm Thanh sẽ không còn trở lại đây nữa, Hi Nhi là của một mình hấn.

Sở Hỉ ngoắc ngón tay với hân, khẽ cười: “Dữ tử giai lão.” (*)

Nàng phải cảm tạ Thẩm Thanh ảo kia, nếu không có Thẩm Thanh, nàng với sư huynh sẽ không có ngày hôm nay.

(*) 执子之手, 与子偕老 (*Cháp tử chi thủ, dữ tử giai lão*): Đây là câu thơ trong Kinh thi, ý là “*nắm lấy tay người, cùng người già đi*”, biểu đạt mong ước muốn sống bên nhau trọn đời.

-END-

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Tước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.